

3. Frielinghaus A. Capital structure and the firm's life stage / A. Frielinghaus, B. Mostert, C. Firer. // South African Journal of Business Management. – 2005. – №36. – С. 9–18.
4. Marshall J. Smaller firms most vulnerable to problems / J. Marshall, E. Heffes. // Financial Executive. – 2004. – №7. – С. 11–23.
5. Fluck Z. Capital structure decisions in small and large firms: A life-time cycle theory of financing [Електроннийресурс] / Z. Fluck // New York University Stern School of Business. – 2000. – Режим доступу до ресурсу: <http://w4.stern.nyu.edu/finance/docs/WP/1999/pdf/wpa99069.pdf>
6. La Rocca M. Capital structure decisions during a firm's life cycle / M. La Rocca, T. La Rocca, A. Cariola. // Small Business Economics. – 2011. – №1. – С. 107–130.
7. Kaplan S. Characteristics, Contracts, and Actions: Evidence From Venture Capitalist Analyses / S. Kaplan, P. Stromberg. // Journal of Finance. – 2004. – №59. – С. 2177–2210.
8. Serrasqueiro Z. Determinants of Capital Structure: Comparison of Empirical Evidence from the Use of Different Estimators / Z. Serrasqueiro, P. Nunes. // International Journal of Applied Economics. – 2008. – №5. – С. 14–29.
9. Huyghebaert N. The determinants of financial structure: new insights from business start-ups / N. Huyghebaert, L. Van De Gucht. // European Financial Management. – 2007. – №13. – С. 101–133.

УДК 336.67

Бабяк Н.Д.,

к.е.н., професор, професор кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Вікторова В.В.,

студентка ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

«Держава-корпоративний сектор»: можливості формування ефективної моделі взаємовідносин у фінансовому просторі України

Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується надзвичайно високою роллю корпорацій. Беззаперечно можна говорити про той факт, що

саме транснаціоналізація є однією із домінантних ознак глобалізації – за своїм економічним та фінансовим потенціалом найбільші світові транснаціональні компанії вже давно перевищили бюджети багатьох країн. При цьому вплив провідних ТНК не обмежується виключно економічною сферою, вони все активніше втручаються у політичні та соціальні процеси як на рівні окремих національних держав, політичних блоків та союзів, так і на рівні усього світу. Саме зазначений вплив робить транснаціоналізацію одним із найбільш суперечливих процесів сьогодення, який досліджується багатьма сучасними вченими. В багатьох роботах в цьому контексті акцент робиться на здатність сучасних ТНК синхронізувати власні корпоративні стратегії з економічною політикою держави [1-3].

Загалом, формалізовано взаємовідносини між будь-якою корпорацією та державою можна звести до трьох рівнів – антагоністичні (конфліктні), нейтральні та синхронізовані. На жаль, можна зробити висновок, що у більшості випадків слід говорити про конфлікт інтересів між більшістю ТНК та державою. Найбільш високий рівень синхронізації можливий лише тоді, коли держава є одним із власників корпорації та відповідним чином реалізує свої управлінські повноваження через менеджерів, які її представляють. В той же час, треба розуміти, що конфлікт інтересів держави та корпорації є явищем об'єктивним. Він визначений вже на рівні ключових цілей функціонування. Якщо для держави це – добробут усіх без виключення членів суспільства, то для корпорації – максимізація добробуту виключно своїх акціонерів. Зокрема, найбільш явно антагонізм інтересів виявляється у податкових відносинах. Держава об'єктивно зацікавлена у максимізації податків, що стягуються з бізнесу, але, в свою чергу, бізнес намагається мінімізувати податкові платежі. Тобто в цьому випадку кожен із економічних агентів зацікавлений у збільшенні економічних ресурсів у своєму розпорядженні.

В економічно розвинених країнах проблема конфліктності інтересів держави та корпоративного сектору вирішується за допомогою різноманітних інституційних «запобіжників». Саме вони дають можливість, з одного боку,

уникати надмірного державного тиску на підприємницькі кола, з іншого – формують на рівні корпоративних стратегій механізми, що враховують інтереси держави. Як приклад слід розглядати корпоративну соціальну відповідальність.

В Україні спостерігається принципово інша ситуація. Не в останню чергу вона визначена домінуванням у вітчизняній економіці фінансово-промислових груп. Так, можна провести паралелі з лідерством ТНК у провідних країнах світу, проте, в Україні, описані вище інституційні «запобіжники» є відносно неефективними або відсутні взагалі. В результаті ми маємо парадоксальну ситуацію, коли у дуже багатьох випадках домінують саме приватні інтереси, а не державницькі. Як результат, диспропорції не тільки у розвитку публічних фінансів, деформуються конкурентні механізми у підприємницькому середовищі, що і є ключовим чинником існуючої ситуації у вітчизняній економіці.

Що має вдіяти держава, щоб досягти високого рівня синхронізації між корпоративними стратегіями та фінансовою політикою держави в Україні? Насамперед, треба сконцентруватися на реалізації наступних заходів:

1. «Відділення» бізнесу від влади та деполітизація економічної політики держави.
2. Підвищення рівня транспарентності діяльності корпоративного бізнесу в Україні.
3. Розвиток антимонопольної та конкурентної політики як складових економічної політики держави.

Список використаних джерел:

1. Lerbinger O. Corporate public affairs: interacting with interest groups, media, and government/Otto Lerbinger. – New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates, Inc., 2008. – 460 p.
2. Morone J. A., Litman Th. J., Robins L. S. Health Politics and Policy / James A. Morone, Theodor J. Litman, and Leonard S. Robins. 4th ed. – Delmar Cengage Learning, 2006. – 442 p.

3. Porter M. E., Kramer M. R. Strategy and Society: The Link Between Competitive Advantage and Corporate Social Responsibility // Harvard Business Review, December 2006, pp. 78-92.

УДК: 336.64, 336.1:352

Багацька К.В.

*к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки та фінансів підприємства
Київського національного торговельно-економічного університету*

**Фінансовий моніторинг комунальних підприємств в системі підзвітності і
прозорості місцевого самоврядування**

Бюджетна децентралізація як процес передачі територіальним громадам повноважень управління доходами та видатками з метою збільшення ефективності їх реалізації, надала місцевим громадам довгоочікувану можливість до покращення стану і умов фінансування комунальних підприємств. Особливо це стосується інвестиційних ресурсів, яких так потребували інфраструктурні і соціальні об'єкти на місцях.

Так, за даними Міністерства регіонального розвитку, будівництва та ЖКГ України, доходи усіх місцевих бюджетів України за перше півріччя 2018 року зросли на 23,8% або на 20,7 млрд гривень порівняно з аналогічним періодом 2017 року. [1]. Проте, на думку А. Бочі [2], більшість з утворених об'єднаних територіальних громад недостатньо спроможні успішно виконувати свої нові обов'язки з розподілу фінансових ресурсів і зберігають високу залежність від фінансування з Державного бюджету. Застаріла система фінансового менеджменту та відсутність стратегічного планування у громадах призводять до неефективного управління наявними ресурсами, а також створюють можливості для непрозорої діяльності.

Детальний аналіз фінансового стану [3] і результатів за 2016-2017 рр. 104-х комунальних підприємств п'яти обласних центрів України – Чернігова,